

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3139/2023
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Петрић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "Шумадија" д.о.о, Крагујевац, чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4145/22 од 18.01.2023. године, у седници одржаној 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4145/22 од 18.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1705/21 од 10.05.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење директора ЈКП "Паркинг сервис" из Крагујевца, правног претходника туженог, бр. .. од 03.02.2017. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу плати накнаду штете у износу од пет зарада, укупно 320.197,00 динара, и накнаду штете у висини изгубљене зараде за период од 03.02.2017. године до 05.05.2017. године, у износу од 213.703,06 динара, као и да на име тужиоца надлежним фондовима уплати припадајуће доприносе за период од 03.02.2017. године до 05.05.2017. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати накнаду штете у износу од његових 13 зарада, укупно 832.514,00 динара, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 471.380,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4145/22 од 18.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1705/21 од 10.05.2022. године, у ставовима првом, другом и четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских навода у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање на битне повреде поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП не могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 2012. године, био у радном односу код правног претходника туженог, закљученим Уговором о раду од 01.03.2016. године, засновао је радни однос на неодређено време и распоређен је на радно место руководиоца ... сектора, и у опису послова било је уговорено да сарађује и координира рад са Комуналном инспекцијом и представницима МУП-а. Тужиоцу је радни однос престао решењем од 03.02.2017. године, због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 2. и члана 16. и 17. Уговора о раду, несавесно и немарно извршавање радних обавеза и злоупотреба положаја прекорачењем овлашћења, које су извршене 24.02.2016. године и 11.03.2016. године. У образложењу решења наведено је да је својим обавештењима о уклоњеним возилима известио архивску и економску службу да су решења, закључци и налози комуналног инспектора повучени, што је за последицу имало преузимање возила од стране власника, без наплате трошкова уклањања и чувања возила, а увидом у предмете Градске управе за комуналне и инспекцијске послове, који се односе на ове случајеве је утврђено да није дошло до повлачења решења, закључка о дозволи извршења и налога за уклањање возила од стране инспекцијских органа за уклањање непрописно паркираних возила, као ни повлачење налога власнику возила и да су ови предмети архивирани због редовног и уобичајеног окончања поступка у којима није било приговора и жалби на налоге ове службе. Тужиоцу је пре доношења решења о отказу уручено упозорење о наступању услова за отказ уговора о раду од 14.11.2016. године. У датом изјашњењу од 23.11.2016. године, тужилац је оспорио разлоге из упозорења. Тужилац је имао овлашћења за поступање у хитним ситуацијама које је добио од директора туженог у време када су се десиле повреде радне обавезе које му се стављају на терет. Решењем инспектора рада од 19.04.2017. године, тужилац је враћен на рад до окончања овог спора, а тужиоцу је престао радни однос, отказом од стране запосленог 31.05.2017. године, након чега је закључком Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања РС од 28.06.2017. године поништено решење Инспекције рада од 19.04.2017. године и обустављен поступак за одлагање извршења решења од 03.02.2017. године о престанку радног односа тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да решење о отказу уговора о раду не садржи јасне разлоге о повредама радних обавеза, које се тужиоцу стављају на терет, као и да је тужилац, обављајући послове руководиоца у ... сектору поступао по писменом и усменом налогу

директора и да је имао овлашћење да поступа у одређеним хитним случајевима. Како је оспорено решење поништено, то је, у смислу одредбе члана 191. Закона о раду, усвојен захтев тужиоца за накнаду изгубљене зараде за период од 03.03.2017. године до 05.05.2017. године, и захтев за уплату надлежним фондовима припадајућих доприноса на име тужиоца, док је захтев за накнаду штете уместо враћања на рад делимично усвојен за износ од пет зарада запосленог, све у висини утврђеној налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду, налазећи, међутим, да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито јер је до доношења тог решења дана 03.02.2017. године, протекао субјективни рок застарелости из члана 184. став 1. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 75/14) предвиђено је да отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 1. и став 2. и 3. овог Закона, послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од наступања чињенице које су основ за давање отказа.

Врховни суд прихвата закључак другостепеног суда и налази да је правилно примењена одредба чл. 184. ст. 1. Закона о раду. У конкретном случају, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреда радне обавезе, учињене несавесним и немарним извршавањем радних обавеза и злоупотреба положаја прекорачењем овлашћења, које су извршене 24.02.2016. године и 11.03.2016. године, са позивом на одредбе члана 179. Закона о раду. Дакле, чињенице које су биле основ за давање отказа уговора о раду су радње тужиоца учињене су дана 24.02.2016. године и 11.03.2016. године, а решење о отказу донето је 03.02.2017. године. Из исказа тадашњег директора туженог, несумњиво је закључено да је за радње тужиоца сазнао истог дана, од када почиње да тече субјективни рок од шест месеци за застарелост отказа уговора о раду због повреде радне обавезе. Имајући у виду да је означени рок истекао 24.08.2016. године, односно 11.09.2016. године, а да је решење о отказу донето 03.02.2017. године, произлази да је протекао субјективни рок застарелости предвиђен чланом 184. став 1. Закона о раду, те након тога тужени није могао тужиоцу да откаже уговор о раду. Зато су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Будући да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито, и како је тужиоцу престао радни однос без правног основа, то је у смислу члана 191. став 1. и 5. Закона о раду, самим тим основан тужбени захтев којим се потражује исплата по основу изостале зараде са припадајућим доприносима, односно исплата накнаде штете уместо враћања на рад, што ревизију туженог чини неоснованом и у том делу.

Овај суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале наводе ревизије, али је оценио да су неосновани, јер суштински представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**